

всета дружина . . . Ама той се не прѣдалъ, не: въ рани, кога да го хванатъ, се удрилъ съ револвера у клетото сърдце . . . Брехъ, плачъ бѣше у сиромаситѣ християне! А що радостъ бѣше у турцитѣ: кога го донесоха у Битоля мъртавъ на колата, турили го бѣха седналъ . . . со дългата брада, страшишенъ . . . Не го закопаха ама—ихтибаръ му сториха, како на юнакъ — чекаха, па дойдоха жената му клѣта, майка му и братчето му . . . Много го плакаха! Единъ е гробъ за Калешъ Димко войвода и калаузотъ му Бошнака—у гробищата Света Недѣля въ Битоля . . . И плаче му, учителю, невѣстата до день днешенъ надъ той чернио гробъ, оти си му е вѣрна . . . зеръ, войводска е жена, вѣрна му е, хвала ѝ! Па и гдѣ ке найде по юнакъ отъ Калешъ Димка? Петнайсетъ годинъ ся, откакъ умрѣ — нека му е честна памѣть по все Бугарско!“

